

เพชรสีเพลิง

บทที่ 47

เรื่องรุนแรงที่ได้ยินทำให้บุญยงงงัน การบอกเล่าของสหัส ให้ภาพที่ชัดเจนยิ่งขึ้น ปันรสีถูกคนของเผด็จกษัตริย์โยน นอนรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล ส่วนพรรณรายที่เปลี่ยนกระเป๋าคือไป เพราะคิดว่าเป็นเครื่องเพชรล้ำค่า ก็มีข่าวลงในหนังสือพิมพ์ว่าโดนระเบิดเสียชีวิต

บุญยงเพิ่งรู้ว่าคนที่ถูกวางตัวไว้ให้ถือกระเป๋ามีระเบิดไปให้เผด็จ คือภัสสร

ดังนั้นพอ ธิปไตย ชมซานมาขอความช่วยเหลือด้วยสีหน้าอบซำแบบคนเป็นทุกข์ที่เสียใจเป็นที่สุด เขาจึงต้อนรับด้วยความรู้สึกเฉียดฉิว แต่ก็ยังผินใจพูดดีด้วย

“เรื่องมันเป็นยังไง ผมปวดหัวไปหมดแล้ว”

ถึงแม้ว่าอีกฝ่ายจะแก้ตัวเพื่อให้พ้นจากความรับผิดชอบเรื่องระเบิด แต่บุญยงก็เดาออก ถึงอย่างไรก็ได้ตำหนิออกไปตรงๆ

“เรื่องนี้บานปลายไปกันใหญ่ ต่างคนก็ต่างรุนแรง ผมต้องขอตัวไม่ยุ่งเกี่ยวกับอีกแล้ว ผมมีชีวิตมีครอบครัวของผมที่จะต้องเป็นห่วง”

ธิปไตยดูแก่ชราไปอย่างรวดเร็ว ท่าทีเชิงอ้อมน้อมกำลัง ที่สุดท้ายก็กลับไปด้วยความรู้สึกสิ้นหวัง

บุญยงต้องร่นวายุอีกครั้งเมื่อโยธินโทรศัพท์มาบอกว่าจะกลับมาเยี่ยมบ้าน เขาอึ้งบอกลูกชายว่า

“อย่าเพิ่งกลับเลยโย จะมาๆ ไปๆ ทำไม ทั้งเสียเวลาทั้งเปลืองค่าเครื่องบิน อดทนทำงานอยู่ที่นั่นต่อไปอีกสักพักเดียว เหลืออีกไม่กี่วันก็ได้เวลากลับแล้วนะลูก”

“อะไรได้ครับพ่อ ผมไม่รู้กำหนดการที่แน่นอนอะไรเลย ผมเคลียงานเสร็จแล้ว จู่ๆ เจ้านายก็มีคำสั่งให้อยู่ต่อ โปรเจ็คใหม่ี่คงต้องอยู่ถึงหกเดือนแน่ๆ ผมคิดถึงบ้านขอกลับมาพักหัวก่อนดีกว่า”

“แต่ว่าตอนนี้พ่อกำลังมีปัญหายุ่งยาก โยอย่าเพิ่งกลับเลย เชื่อพ่อสักครั้งเถอะ พ่อขอร้อง”

ชายหนุ่มรู้สึกผิดแปลกกับน้ำเสียงและคำพูดของอีกฝ่าย

“พ่อมีปัญหาอะไรครับ ถ้าอย่างนั้นผมยังต้องอยู่ด้วยจะได้ช่วยกันยังไงล่ะคะ”

“ไม่ต้อง พ่อแก้ปัญหาของตัวเองได้”

“ผมฟังเสียงพ่อแล้วไม่ค่อยสบายใจเลย”

“แล้วพ่อจะเล่าให้ฟัง”

“แล้วทางบ้านโน้นเป็นยังไงกันบ้างครับ ผมไม่ได้คุยกับภัสสรนานแล้ว กับส้มกันนานๆ คุยกันที”

“พวกเขาที่ไม่มีปัญหาอะไร โยไม่ต้องเป็นห่วงหรอก”

พอลูกชายวางสาย บุญยงวิตกกังวลร่นวายุใจ คิดไปคิดมาที่สุดก็โทรศัพท์หาธิปไตย

“เอาละ เสีย ผมจะช่วยเท่าที่จะทำได้ แต่ขออย่างเดียวอย่าดึงโยธินเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ช่วยบอกลูกๆ ของคุณให้รับรู้ด้วยว่าอย่าบอกอะไรให้ทางนั้นร้อนใจจนบินกลับมา ไม่อย่างนั้นผมจะไม่สนใจอะไรอีกเลย”

ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ที่ตามบุญยงมาโรงพยาบาล มีสีหน้าเคร่งขรึม ธิปไตยที่นั่งรออยู่ข้างเตียงปันรสีต้องขยับตัวทันที สีหน้าก้าวร้าวต่างมองเมินไปทางอื่นไม่ยอมสบตาด้วย

ชายหนุ่มถอยกลับไปปรออยู่ที่นอกห้อง ปล่อยให้บุญยงเข้ามาทักทายคนป่วยอย่างเวทนาและลงนั่งพูดคุยกับธิปไตยซึ่งเชื่อสนิทใจว่าชายหนุ่มเป็นผู้เก็บเพชรล้ำค่าไว้

“เขาบอกว่าเขาไม่เคยเห็นเพชรนั้นเลย”

“มันโกหกครับพี่ยง”

บุญยงสายหน้า “แต่ผมเชื่อเขา ถ้าเขาเก็บของไว้จริงก็ไม่น่าจะพาตัวเข้ามาพัวพันบุกไปถึงบ้านโน้นให้ทางเสียเผ็ดหมายหัวเอาเปล่าๆ แล้วก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่เขาจะยังคงอยู่รับใช้ผมกับสร้อย น่าจะหนีไปตั้งแต่ได้ของแล้ว”

“ไอ้คนนี่มันทำได้ทุกอย่างแหละครับพี่ยง ผมเคยเจอมาแล้ว” แล้วชิปไต่ยงก็พร่างพรูคำพูดหยาบคายออกมา

บุญยงได้แต่สั่นหน้าอย่างสิ้นศรัทธาเป็นที่สุด ดิ่งขริมๆ ว่า “ถึงอย่างไรเขาก็เป็นคนพาสัมมารักษาตัว ไม่อย่างนั้นปานนี้ คุณอาจต้องพาสัมไปวัดแล้ว”

“ผมจะเค้นเอาความจริงจากมันเอง มันจะกล้าไปพบเสียเซวกับผมหรือเปล่านั้น”

“ไม่มีอะไรที่สหัสไม่กล้าทำหรอก”

“ดูท่าพี่ยงชอบเจ้าคนนี่มาก” เขาพูดอย่างขุ่นเคือง

บุญยงพูดอย่างใจเย็นว่า “ผมดูเขามานาน ฟังเรื่องของเขา มามาก จริงละผมไม่รู้อะไรจริงว่าเขาเป็นมาอย่างไร แต่ในส่วนที่ผมรู้ผมเห็นแล้ว ผมชอบและไว้วางใจเขา”

“ก็เหมือนกับที่พี่ยงหลงชอบเจ้าเผ็ดมาตั้งหลายสิบปี มาตอนนี้ไม่เห็นหรือครับว่ามันเป็นคนยังงี้”

บุญยงหน้าเสีย แต่ไม่ใช่นิสัยของเขาที่จะระเบิดความขัดใจออกมา ได้แต่เงอะงะมองอีกฝ่าย

“พ่อคะ...” ปันรสีเรียกเสียงแผ่ว ไบหน้าบวมเขียวช้ำ นัยน์ตาบวมแดงกำเพราะถูกระทบกระเทือน “ขอให้สัมผัสสรพุดกับเขาเองเถอะคะ ไม่ว่าจะอย่างไรถึงหากว่าเขาเก็บของไว้จริง ก็ไม่มีทางที่พ่อจะใช้วิธีรุนแรงได้ผลกับเขาหรอกคะ”

“ผมเห็นด้วยกับสัมผัส คนๆ นี้ไม่กลัวใคร ถ้าคุณแรงไป เขาก็มีแต่จะแรงกลับ แล้วมันจะได้อะไรขึ้นมา”

ชิปไต่ยงหน้าตึง ถามลูกสาวว่า

“แล้วฉันต้องปล่อยให้มันอยู่กับพวกเธออย่างนั้นหรือ”

“ตอนนี้เราไม่มีทางอื่นแล้วนะคะพ่อ”

บุญยงก็พูดขริมๆ “คุณลองคิดดูก็แล้วกันว่าจะฟังคนอื่นบ้างสักครั้งไหม ผมช่วยเท่าที่จะทำได้แล้วนะ สหัสก็เหมือนกัน มีเขาอยู่ด้วยก็ยิ่งดีกว่าไม่มีใครแล้วให้ทางนั้นบุกเข้ามาทำร้ายเอาข้างเดียว”

“บ้านเมืองนี้ไม่มีชื่อมีแปแล้วหรือยังงี้”

“มีนะมี แต่คุณก็เลือกแล้วตัดสินใจเอาเองก็แล้วกัน ว่าถ้าจวนตัวขึ้นมาแล้วจะพึ่งทางไหนก่อน”

ชิปไต่ยงต้องเงยบ นิ่งทำสีหน้าบึ้งตึงอย่างจนปัญญาแต่ไม่อาจหาทางออกอื่นใดได้.....

ชิปไต่ยงเดินหน้าบึ้งคอแข็งผ่านชายร่างสูงที่ลุกขึ้นยืนเรียบริ้ว ให้แก่บุญยง ชายอาวุโสหยุดพูดว่า

“ผมจะไปกับเสียชิปไต่ยง สหัสอยู่กับสัมผัสนะ เขามีเรื่องจะพูดด้วย”

“ครับผม”

รอนชายสูงวัยทั้งสองเดินตามกันจนเลี้ยวไปยังลิฟท์แล้ว ชายหนุ่มจึงไปเคาะประตูห้องก่อนจะเปิดประตูเข้าไปหาคนป่วย ร่างที่นอนอยู่บนเตียงมีฝือกตามอยู่ตามลำตัว สายน้ำเกลียวโยงอยู่กับหลังมือบาง ไบหน้าบวมและแขนเรียวยาวมีรอยเขียวปนม่วงช้ำเป็นจ้ำๆ ไม่เหลือเค้าของสาวสวยเฉิดฉายที่เขาเคยทิ้งรักใคร่หลงไหล ทั้งเคยคลั่งแค้นจนแทบไม่เป็นผู้เป็นคนมาก่อน

“สหัส...” หญิงสาวเป็นฝ่ายเรียกด้วยท่าที่อ่อนใจ เมื่อเขายังยืนตอบรับอยู่กับที่ซึ่งอยู่ห่างออกไป เธอก็พูดว่า

“เข้ามาใกล้ๆ ได้ไหม”

ร่างสูงเคลื่อนเข้ามายืนข้างเตียง

หญิงสาวผินยิ้มซิดเซียว “ฉันขยับตัวแทบไม่ได้ พูดเสียงดังก็ไม่ไหว สายตาก็แยเพราะถูกระทบกระเทือน ไม่รู้ว่าจะมีโอกาสได้หายดีเป็นปกติหรือเปล่า”

“มีชิครับ คุณบอบเข้าไปทั้งตัว แต่รักษาให้ดีอีกไม่กี่วันก็หาย”

“ถ้าทางนั้นบุกเข้ามาอีกล่ะ ฉันคงเอาตัวรอดไม่ได้แน่ๆ”

ชายหนุ่มนั่งอย่างจนใจ

เผติมเป็นบ้าไปแล้ว ทั้งหวงหว่งเพชรอาถรรพ์ ทั้งกลัวจะมี ความผิดต่อกฎหมายบ้านเมือง เขาแอบครอบครองเพชรนั้นอยู่นาน อาจเปลืองทิ้งลายนิ้วมือไว้เป็นหลักฐานมัดตัวเองจึงได้เดือดเนื้อร้อนใจ นึกหนา

“ถ้าผมอยู่ด้วย จะไม่ปล่อยให้ใครมาทำร้ายคุณสัมผัส”

หญิงสาวนั่งมองอีกฝ่าย น้ำตาซึมอยู่ในดวงตาที่บวมแดงเพราะ เส้นเลือดแตกชาน

“เล่าให้ฟังหน่อยได้ไหม ว่าสหัสตามไปพบสัมผัสได้ยังไง”

“ผมได้ยินจากคนขับรถของเสี่ยเซว่งว่าพวกเขาจะให้ภัสสรถือ กระเป๋ากระเป๋าดูไปให้ทางนั้น พยายามติดต่อทางโทรศัพท์ไม่ได้ จึงตามไปที่บ้านเสี่ยเผติม เผติมกลับมาจากต่างจังหวัดรู้เรื่องก็โทรหาพ่อแล้วบอกผมว่าพ่อโกรธที่ลูกสาวเสี่ยชิปไต่ยถือกระเป๋าเปล่ามา หลอก ก็เลยหันามีตลงมือรุนแรงไป และบอกว่าอยู่กับที่ไหน”

“สัมผัสไปแทนสร แต่พรรณรายเปลี่ยนกระเป๋าไปก่อน เขานึกว่าเป็นของมีค่า...”

“ความโลภไม่ให้ผลดีกับใครอยู่แล้วครับ”

“แล้วเพชรนั้นล่ะคะ”

“ผมไม่รู้ ไม่ได้เอาไปและไม่เคยเห็นเลยว่ารูปร่างหน้าตาเป็นยังไง”

ปัทมสีถอนใจ “สัมผัสสหัส”

“ถึงคุณสัมผัสไม่เชื่อผมก็ไม่ตำหนิ แต่ว่าผมพูดความจริง”

“สหัส... คุณ... โลงใจใหม่ที่เป็นสัมผัสแทนที่จะเป็นสร”

“ไม่มีคำตอบนอกจากสีหน้าอ่อนขริ่มๆ”

“คุณรักภัสสรมากกว่าที่เคยรักสัมผัสหรือเปล่า”

อีกฝ่ายเงยบอิก

“ตอบซิ”

น้ำเสียงชายหนุ่มขมขื่น “ผมโซคร้ายเสมอในเรื่องของความรักกับภัสสรในตอนนั้น ผมไม่กล้าแม้แต่จะคิดถึงคำๆ นั้น ผมไม่อยากดึงเธอลงมาตกต่ำกับคนที่ไม่เหมาะสมกับเธอแม้แต่น้อย”

คำพูดนั้นให้คำตอบที่ชัดเจน “คุณรักสร... มากเหลือเกินใช่ไหม”

อีกฝ่ายทอดถอนใจ “คุณสัมผัสก็รักน้องมากจริงๆ ผมเสียใจที่คิดจะแก้แค้น ทำให้เกิดเรื่องร้ายที่สุดนี้ขึ้น”

“ช่างเถอะ” หญิงสาวน้ำตาซึม ยกมือยื่นให้ “สหัสสัญญา กับสัมผัสได้ไหมว่าคุณจะไม่ฉวยโอกาส และจะให้สิ่งที่ดีที่สุดกับอนาคตของสร”

ชายหนุ่มนั่งอยู่นาน แต่ในที่สุดก็ยื่นมือมาจับมือบางๆ อย่างตั้งใจจริง

ภัสสรมาถึงที่หน้าประตูห้องพอดี ภาพที่เห็นจากช่องกระจกตรงระดับสายตาทำให้เธอชะงัก ถอยกลับไปยืนหนึ่ง ก่อนจะหันหลังลากขาที่หนักอึ้งเดินกลับไปด้วยน้ำตากลบตา

บ้านเจียบเหงาหดหู่อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ยิ่งพอชิปไต่ยกลับมา บรรยากาศก็ยิ่งกดดันตึงเครียด เขาพาลส่งเสียงดังใส่สาวใช้ อย่างประสาทเสียก่อนจะเข้าห้องไปเก็บของเพื่อจะออกไปพักโรงแรมหรูที่เต็มไปด้วยผู้คนและหน่วยรักษาความปลอดภัย หากแล้วก็กลับนั่งซึ่มมองดูเตียงที่ว่างเปล่าสลับกับร้องไห้ด้วยความเศร้าเสียใจระคนอัดอั้น

ภัสสรได้ยินเสียงบิตาร์องให้แว่วๆ จำได้ว่าเมื่อสิบปีก่อนตอนที่แม่ตายใหม่ๆ เขาก็เคยเข้ามายืมซึ่มแล้วแอบร้องไห้ในห้องนี้ ซึ่งเป็นห้องของแม่กับเธอ สามีภรรยาแยกห้องนอนกันนับแต่เธอจำความได้ ทั้งสองใช้ชีวิตคู่ราวกับคนแปลกหน้า แม้มีชีวิตอยู่กับความน้อยใจและเจ็บช้ำ ส่วนอีกฝ่ายก็อยู่ด้วยทิวติ ความตระหนงและไร้น้ำใจ

มีเสียงโทรศัพท์ ภัสสรเอื้อมมือไปรับ..... โยชิน...

“สรเป็นอย่างไบบ้าง ทุกคนสบายดีหรือเปล่า”

หญิงสาวสำนึกผิดที่ตอบสนองความรักใคร่ใยดีของชายหนุ่ม ด้วยการเอาใจไปทุ่มเทให้ผู้ชายที่เห็นเธอเป็นเพียงหนทางของการแก้แค้น เธอขมขื่นเจ็บปวดที่สหัสไม้ได้จริงใจ เขาคงนึกถึงปณธียอยู่ตลอดเวลาเมื่ออยู่กับเธอ

เสียงตอบอ่อน “ทุกคนสบายดีค่ะ พี่โยล่ะคะ”

“พี่คิดถึงเมืองไทย จู้จู้ เจ้านายก็มอบหมายงานใหม่ที่นำปวดหัวมากมายให้ พี่อยากกลับมาเยี่ยมบ้านแต่พ่อแม่ไม่ยอม ไม่รู้ว่ามีการอะไรหรือเปล่า”

“ให้ทางนี้ไปหาซิคะ พี่โยอยากกลับมาให้เสียงานเลย”

“ถ้าทางนี้มา สรจะมาด้วยหรือเปล่า” เสียงถามกระตือรือร้นมีความหวัง หญิงสาวได้ยินแล้วรู้สึกเหมือนมีก้อนแข็งวิ่งขึ้นมาติดลำคอ

“พี่โยอยากให้สรมาหรือคะ”

“อยากซิ พี่คิดถึงสรมากจริงๆ”

ภัสสรผืนทำน้ำเสียงหยอกเย้า “พี่โยยังไม่มีใครหรือคะ ที่นั่นไม่มีสาว ๆ น่าสนใจเลยหรือยัง”

อีกฝ่ายหัวเราะ “ถามอะไรอย่างนั้น พี่มาทำงานนะไม่ได้มาหาแฟน”

“พี่โยเคยพูดว่าสาว ๆ เป็นผลพลอยได้ไม่ใช่หรือคะ”

“เดี๋ยวนี้พี่เปลี่ยนไปแล้วนะ สรไม่เชื่อหรือว่าพี่ไม่ใช่คนเก่าแล้ว”

“จะเปลี่ยนหรือไม่เปลี่ยนก็ไม่สำคัญ ขอให้พี่โยมีความสุขก็แล้วกัน”

“เอ นี่ประชดกันหรือเปล่า สรคิดอะไรขึ้นมาแล้วอ่อนอีกหรือยัง พี่โยไม่ได้โทรหาเพราะโทรมาที่ไรสรก็ไม่มีอะไรจะคุย แต่ว่าพี่ยังไม่เปลี่ยนใจเรื่องของเราละ”

“สรไม่ได้ประชดจริงๆ ค่ะ”

“แล้วตกลงจะมาหรือเปล่า พี่จะได้เตรียมตัวต้อนรับ พี่อาจเคลียงานล่วงหน้าได้แล้วขอลาพักพาสรไปเที่ยวให้ทั่วสักเจ็ดวัน”

หญิงสาวถอนใจ “ถ้ามาได้สรจะมาค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นพี่จะรอค่ะ”

“ค่ะ”

วางโทรศัพท์แล้วภัสสรก็ได้แต่ก้มตัวลงนอนหน้าตาซึม สงสัยเสียจริงว่าทำไมคนเราจึงเป็นเช่นนี้ ในยามที่เธอมีใจให้โยธินเขาก็มีวแต่รักสนุกจนหลงลืมเธอไป ในยามที่เขาหันมาใยดี เธอก็ถอนใจไปให้คนที่ไม่ต้องการเธอจริงๆ เสียแล้ว.....

กลางดึกคืนนั้นภัสสรตื่นเมื่อได้ยินเสียงดังแว่วจากห้องของบิดา เธอลุกขึ้นเงี่ยหูฟัง เสียงโครมครามที่ดังตามมามีทำให้เธอตระหนก หญิงสาวผวาจากเตียงเปิดประตูวิ่งไปที่ห้องต้นเสียงแล้วก็ต้องตัวชา วูบหัวใจเต้นแรงไม่เป็นจังหวะเพราะเสียงคล้ายคนกำลังต่อสู้กันดังแว่ว เธอเขย่าประตูแต่ข้างในติดล็อกแน่น

หญิงสาวทำอะไรไม่ถูก นึกถึงตำรวจแต่ก็เป็นห่วงคนในห้องจนไม่กล้าเสียเวลาโทรศัพท์ ช่วงเวลาไม่กี่วินาทีขณะที่กำลังหันรีหันขวาง เสียงเปรี้ยงหลายครั้งที่ดังกึกก้องทำให้เธอสะดุ้งทั้งตัวแล้วประตูห้องก็เปิดออก ร่างสูงใหญ่ของผู้ชายคนหนึ่งเปิดประตูวิ่งออกมา เขาผลักเธอจนเซถลา ก่อนจะผ่านไปที่ยันไคแล้วพาตัวหายลับไปจากสายตา

ภัสสรกรีดเสียงร้องอย่างตระหนก พอตั่งสติได้ก็ถลาไปที่ห้อง

เธอต้องกรีดร้องอีกหลายครั้ง

ท่ามกลางข้าวของที่ตกเกลื่อนกราดระเนระนาด ร่างใหญ่ของชิปไตยนอนนิ่ง เลือดไหลจากร่างนองเต็มพื้น.....